

Acum doi ani scriam un editorial numit **Cât îi Maramureșu', nu-i oraș ca Sighetu'** , în care lăudam frumoasa schimbare în bine a orașului nostru din vara anului 2012 până în vara anului 2013 și, chiar dacă aveam și nemulțumiri, nu doar laude, încheiam articolul plin de entuziasm, spunând că am început să cred în viitorul orașului acesta și să simt că în curând voi putea spune și eu: ”
Cât îi Maramureșu', nu-i oraș ca Sighetu'
”.

La peste doi ani de la acel articol, am simțit nevoia să scriu un nou editorial pe același subiect. Înainte de a începe să citiți următoarele rânduri, vreau să fac specificarea pentru acei dintre dumneavoatră care au urmărit activitatea site-ului Sighet-online.ro în cei 7 ani de existență, că nu sunt gazetar, așa cum niciunul dintre membrii echipei nu are pregătire jurnalistică, că noi ne-am dedicat acestui site în timpul liber, însă am fost independenți de orice interes politic sau jocuri de culise. Am scris de fiecare dată ceea ce am simțit, iar aceasta a fost cea mai mare satisfacție a noastră și, totodată, cel mai mare câștig al nostru.

Privesc acum Sighetul, îi privesc și pe cei aleși de către sigheteni, și chiar am multe dezamăgiri.

Când ați privit cu atenție Sala ”Viorel Costin” (fosta sală Studio)? Uitați-vă cât de distrus este acoperișul acestei clădiri emblematice pentru orașul nostru și cum plouă în interiorul clădirii! Este cea mai mare sală de spectacole din Sighet, cu potențialul cel mai mare pentru evenimente culturale, dar nu cred că vă mai aduceți aminte când a avut loc ultima dată un spectacol acolo. Nici eu. Acum câțiva ani auzisem de un proiect prin care spațiul respectiv urma să fie reparat, îmbunătățit și, pe urmă, mutat acolo Centrul Cultural pentru ca noi, sighetenii, să nu mai plătim chirie către Biserica Ortodoxă Română, cea care deține de câțiva ani Palatul Cultural (N.R. Spațiul în care își desfășoară activitatea în prezent Centrul Cultural), edificiu emblematic al orașului nostru, ridicat în timp record, din banii comunității locale (sigheteni de diverse etnii si religii) în perioada 1912-1913. Revenind la subiect, Sala ”Viorel Costin” riscă să devină o amintire frumoasă dacă nu se iau măsuri urgente măcar pentru repararea acoperișului. Mi-ar place mult să revăd pus în circulație acest spațiu, dar nu văd pe nimeni interesat. Probabil motivul pentru care Sala ”Viorel Costin” este lăsată de izbeliște este lipsa banilor, pentru că nu vreau să cred că acest edificiu nu este important pentru persoana aleasă de către sigheteni să le gospodărească cât mai bine orașul. În schimb, de un timp, domnul primar încearcă pe o rețea de socializare să ne convingă cu diverse poze din frumosul trecut al orașului nostru că zona dintre fostul cinematograf MARA și Curtea Veche ar arăta mult mai bine dacă ar fi zonă pietonală. Da, ar fi frumos, nu contest, și chiar dacă orașul nu se poate extinde dincolo de dealul Solovan și granița cu Ucraina pentru a face loc unor eventuale noi artere care să preia circulația din Centrul Vechi care este în prezent sufocat de mașini, recunosc că am încercat un exercițiu de imaginație. Mi-am imaginat și parcarea spre care accesul s-ar face prin demolarea Casei Pălărierului, edificiu aflat pe lista monumentelor istorice (dacă nu mă înșel), creând o breșă urâtă în arhitectura zonei, apoi mi-am imaginat parcarea de lângă Colegiul Național Dragoș-Vodă pentru realizarea căreia s-au detonat în urmă cu doi ani ruinele fostei întreprinderi de tricotaje ”Unitatea”, unde în ultimul timp își ducea existența o familie fără adăpost, parcare care nu e realizată nici până azi... Apoi m-am trezit repede la realitate: oricât de frumos ar putea fi un astfel de proiect, Sighetul are alte priorități până să ne ocupăm de un proiect de transformare a Centrului Vechi în zonă pietonală. Pe urmă m-a trecut un fior pe spate la gândul dispariției parcului cu castani și mi-a venit în minte rezultatul unui studiu publicat recent care dovedește că, c u cât există mai mulți copaci pe marginea străzilor, cu atât mai bine se simt cei care trăiesc în acea zonă, efectul fiind atât fizic, cât și psihic.

Eu chiar cred că persoanele care conduc acest oraș își doresc să aibă cetățeni cât mai sănătoși pentru a putea munci cât mai mult în acest oraș, crescând astfel veniturile comunității locale și posibilitatea ca planurile de dezvoltare urbanistică să fie puse în practică. Numai că eu nu am văzut în acești ani niciun investitor mare sau mediu care să fie adus sau sprijinit de către administrația locală pentru ca locuitorii acestui oraș să aibă mai multe locuri de muncă decente pentru a nu mai fi nevoiți să plece peste hotare. Nu am văzut nici vreun proiect prin care tinerii să fie motivați să se întoarcă în Sighet de pe băncile facultăților pentru a contribui la dezvoltarea orașului. Da, știu, fenomenul de exod este unul general, mai ales în rândul orașelor mici, cum e

orașul nostru, dar sunt sigur că dacă ar exista astfel de inițiative, ar fi și tineri intelectuali care s-ar întoarce, și muncitori care ar alege să rămână să muncească acasă.

Am văzut recent că în Oradea s-a ajuns să angajeze cetățeni din Ungaria pentru că orașul nu face față la oferta locurilor de muncă pe care zona industrială o pune la dispoziție comunității locale. Deci, dacă se vrea, se poate! Bine, nu putem compara Sighetul cu Oradea, Aradul, Timișoara sau Satu-Mare, dar putem învăța câte ceva din ce fac aceste orașe pentru a se dezvolta, iar granița cu Ungaria este la doar 100 de kilometri si, mai nou, drumul până la graniță este unul de calitate, așa că distribuția mărfii din Sighet în Vest chiar nu mai reprezinta nicio problemă. Îmi aduc aminte că acum câțiva ani se vorbea și de crearea unei platforme industriale la marginea Sighetului. Probabil tema va fi reluată de către toate partidele politice în campania de promisiuni ce se apropie peste câteva luni, și se va uita de ea la fel cum s-a uitat și până acum. Altele sunt prioritățile orașului nostru, nu-i așa?!

Iar dacă tot am început să vorbesc de priorități, avem două săli de cinematograf (Mara și Unirii) care stau în paragină de ani buni. Domnul primar a promis la prima ediție a festivalului de film MMIFF ce a avut loc anul acesta în orașul nostru, (un eveniment pentru care îl felicit, fiind cu adevărat o frumoasă reușită), că va face tot posibilul ca anul următor festivalul de film să aibă loc la cinematograful Mara, ocazie cu care fostul cinema să fie repus în circulație. E un vis frumos, dar aș prefera ca înainte să avem din nou un cinematograf în Sighet, să avem o piață agro-alimentară decentă, în care producătorii locali să-și poată vinde produsele iarna fără ca ei sau produsele lor să înghețe de frig. În afara halei pentru produse lactate, care este una mai aproapiată secolului în care trăim (e adevărat că în loc de mese frigorifice individuale sunt doar două frigidere, dar e incomparabil mai bine decât înainte), restul precupeților sunt nevoiți să-și vândă produsele în condiții aproape identice cu cele din pozele postate de domnul primar din perioada când piața era în fața fostului cinematograf Mara din zilele noastre. Acum mulți ani, altcineva ne prezenta un prea frumos proiect, iar noi ne iluzionam că am putea avea o piață agro-alimentară sub forma unui mall, dar acum nici măcar despre o soluție de compromis nu vorbește nimeni. Păcat. În condițiile actuale, producătorii locali nu au nicio șansă în fața supermarketurilor, cu atât mai mult pe perioada rece... Am citit recent că în comuna Ocna-Șugătag se va deschide prima piață din Maramureșul Istoric realizată la nivel european... Și eu care începusem să cred vorba cântecului: ***Cât îi Maramureșu', nu-i oraș ca Sighetu'...***

Mda, dar Ocna Șugătag nu-i oraș, ci îi comună, deci putem fredona mai departe cântecul...

Lista mea de nemulțumiri ar fi mult mai lungă (amintesc, în treacăt, doar de concursul desfășurat în 2012 pentru realizarea unui ansamblu arhitectural care să marcheze cele trei intrări în municipiu, fără să se mai facă nimic după desemnarea și premierea câștigătorului), însă vreau să fiu corect și o să reiau laudele pentru frumoasa alee pietonală, sensul giratoriu din față de la Pompieri, a cărui utilitate nu cred că o poate contesta cineva, reabilitarea parcului Grădina Morii, festivalul antic și medieval Aeternus Maramorosiensis (proiect al profesorului Marius Voinaghi, dar care fără susținerea domnului Ovidiu Nemeș, a Consiliului Local și a Centrului Cultural condus cu mult profesionalism de către domnul Dan Pralea, ultimele patru ediții nu ar fi putut avea loc), gala de folk, festivalul de film mai sus amintit, spațiile de joacă din cartiere (care nu ar strica să se înmulțească sau măcar cele existente să fie întreținute mai bine), refacerea parcului auto al firmei de transport în comun, dispariția aproape totală a câinilor comunitari de pe străzile orașului, iar lista sigur ar putea continua și la capitolul merite, lucrurile realizate pentru oraș de către domnul primar Ovidiu Nemeș fiind, probabil, cele mai importante din ultimii 25 de ani ai Sighetului.

Aceasta este umila mea părere de ”negazetar”, de simplu cetățean al acestui oraș (N.R. Am văzut reacția domnului primar Ovidiu Nemeș față de Nicu Iuga, fostul om de încredere, actualmente cel mai mare dușman declarat al său, și am considerat necesar să fac specificația în acest articol că nu sunt gazetar, acesta fiind probabil și motivul pentru care singurul interviu pe care am reușit să-l realizez cu domnul Nemeș a fost cel din perioada când domnia sa era vice-primar și Sighet-online.ro era singurul site de știri din Sighet). Prioritățile și proiectele domnului primar nu le cunosc, eu neurmărind postul local de televiziune. Mea culpa!

Nu în ultimul rând, domnul primar Ovidiu Nemeș poartă responsabilitatea pentru alegerea celor mai dezinteresați parlamentari pe care cred că i-a avut vreodata Sighetu-Marmației față de comunitatea care i-a pus in funcțiile de care se bucură în prezent. Doamna deputat Cornelia Negruț și domnul senator Liviu Marian Pop nu cred că ar fi ajuns în posturile pe care le ocupă în prezent fără aportul primarului Ovidiu Nemeș, care se bucura la vremea respectivă de o încredere foarte mare în rândul sighetenilor, domnia sa garantând valoarea acestor oameni și cerând sighetenilor să le ofere votul lor, în schimbul promisiunii acestora de a ajuta din Parlamentul României comunitatea noastră. Ar putea să-mi spună cineva un lucru bun făcut de către acești aleși ai noștri pentru cei care i-au pus în Parlamentul României? Din păcate, eu nu

știu, așa cum nu știu nici când i-am văzut ultima dată prin Sighet. Îmi aduc aminte că primul lucru pe care l-a făcut domnul senator Liviu Marian Pop a fost să-și deschidă birou parlamentar în Baia Mare, domnul senator fiind ales pe regiunea Maramureșului Istoric. Abia pe urmă și-a deschis birou în Sighet și în Vișeu de Sus (orașul său natal). Dacă domnia sa își plătește din salariu (așa cum spune legea) funcționarea biroului din Baia Mare, atunci nu am ce să comentez, dar cum mai nou circulă un zvon (neconfirmat deocamdată) că domnul ministru-senator ar dori să candideze la funcția de primar în Baia Mare, încep să înțeleg și rostul acelui birou. Oricum, dacă zvonul cu candidatura domnului senator-ministru se confirmă, putem spera că sunt șanse ca viitorul reprezentant în Parlament să fie din zona noastră, să-i putem arăta măcar obrazul când vine acasă, că mari realizări nu am avut nici de la parlamentarii anteriori și nici nu-mi fac speranțe în legătură cu cei care vor urma.

Despre doamna deputat de Sighet, Cornelia Negruț, nici măcar cât am scris despre domnul senator nu pot să scriu. A venit alături de domnul Liviu Marian Pop pentru câteva exerciții de imagine și ”băi de mulțime” în campania electorală și imediat după investirea în funcție, după care, o dată cu destrămarea USL-ului, nu i-a mai văzut nimeni ochii prin Sighet (cel puțin la vreun eveniment local). Evident, nu i-a interzis nimeni, domnia sa având și birou parlamentar în Sighet, dar doamna parlamentar fiind din Baia Mare, ce motiv ar avea să vină la sărăntocii de peste deal? Chit că datorită lor a ajuns domnia sa deputat de Sighet.

Mai primim pe mail diverse comunicate de presă despre activitatea celor doi parlamentari aleși de către sigheteni, dar până acum nu rețin să fi citit de vreo acțiune care să aibă Sighetul ca beneficiar. Dar să nu pretindem demnitate și corectitudine de la clasa politică, că cerem prea mult.

Să nu uităm nici de aleșii nostri din Consiliul Județean, chiar dacă ei uită constant de Maramureșul Istoric, adică de adevăratul Maramureș, cei de dincolo de deal fiind mult timp parte a Sătmarului. Dar nu facem lecții de istorie aici. Nu știu când a primit ultima dată Sighetu-Marmației bani la vreo rectificare de buget, însă de fiecare dată bugetul alocat de aleșii județeni orașului nostru este unul simbolic (pentru a nu spune alte cuvinte mai grele). Ultima jignire de care îmi aduc aminte este închiderea Gutinului pentru aproape două luni pentru ca la redeschiderea sa să descoperim un drum departe de așteptările noastre, lucrările fiind realizate

sub atenta supraveghere a prefectului județului, domnul Anton Rohian. Să amintesc și de reacția purtătorului de cuvânt al instituției respective când o parte din presa județeană a comentat modul în care arată Gutinul după aproape două luni în care a fost închis pentru reparații? Domnul Rohian i-a luat apărarea, dar cum poziția purtătorului de cuvânt a revoltat presa națională, acesta și-a dat demisia.

Să amintesc și de drumul Baia Sprie – Bârsana, la care nici nu mai știu de câți ani se lucrează, mult timp sub atenta grijă a domnul Mircea Man (preşedinte al Consiliului Judeţean Maramureş în mandatul 2008-2012, actualmente deputat, mare pedelist ajuns peste noapte co-președinte al liberalilor maramureșeni)?

În altă ordine de idei, nu-mi aduc aminte când s-au alocat ultima dată bani de la Consiliul Județean pentru evenimente locale în orașul nostru, banii neajungând decât pentru alte localități. Pe ce considerente se fac aceste alocări de bani, nu știu, dar că nu suntem iubiți de aleșii nostri din conducerea județului, o simțim din plin.

Ar mai fi multe de spus, dar cred că este suficient încât să decideți dacă prioritățile Sighetului sunt și cele ale aleșilor noștri. Dar stați liniștiți, anul viitor ne vor învăța din nou să visăm frumos.

"Noi avem un oraș frumos, o stradă-n sus și una-n jos; Noi suntem ai nimănui, unde se-agață harta-n cui."

NOTA: Sighet-online.ro pune la dispoziția oricui se simte lezat de editorialul de mai sus spațiu pentru publicarea unui eventual Drept la replică.

foto: sighet.ro

Autor: Dani Godja

21.10.2015

www.sighet-online.ro

E:mail: contact @ sighet-online.ro